Рік III. Львів, 24. лютого 1929. Porto zapłacone ryczałtem. Ч. 8

ПРАВДА

ІЛЮСТРОВАНИЙ ЧАСОПИС

Виходить що тижня.
Адреса Редакції і Адм..
„ПРАВДА“
Львів, вул. Кльоновича ч. 8. II. пов.
Телефон 4—48,

ПЕРЕДПЛАТА
в краю: Річно 10 зол. Піврічно 5 зол. Чвертьрічно 2 зол. 50 сот. Місячно 1 зол
За кордоном: Річно 2 амер. доляри або їх рівновартість.
Поодиноке число коштує 20 сот.

Вовки під Львовом

Сильний мороз виполошив із карпатських лісів цілі стада вовків, які шукаючи за жиром дійшли аж поза Львів. Минувшої суботи в лісі під Бруховичами коло Львова шість вовків напало на їдучого саньми одного різника. Сполошений кінь зломив дишель, а різник бувби впав жертвою вовків. На щастя надїхав самохід і шофер замітивши небезпеку став трубіти великою самоходовою трубою. На пронизливий звук труби вовки розбіглися.

Також на янівськім гостинці в неділю напали вовки на їдучий із трома подорожними самохід. Самоходови вдалося втечи.

Зноваж в лісі під Жовквою вовки напали лісного та пожерли його, що лиш кісточки остали.

ПОМІЧ ЛІТАКІВ

Великою небезпекою а навіть голодовою смертю грозять кораблям ледяні криги, через які вони не можуть добитися до замерзлих морських пристаний. На поміч замерзлим кораблям скидають мішки з поживою. На образку бачимо один такий літак.

Грізна пожежа

В Любовій пов. Сокаль вибухла в ночі пожежа в хаті Михайла Пришиха. Вогонь обняв в одній хвилі всю хату та перекинувся на сусідне обійстя Анни Вошій. Родина Пришиха зірвавшися зі сну, не мала часу навіть одягнутися і напів наго утечею через вікна вратувала життя. Вогонь поширився ще на два дальші господарства та спричинив кільканайцять тисяч золотих шкоди. Вісімнайцять осіб остало без даху над головою. Найбільше потерпіли Пришихи, які серед тріскучого морозу напів нагі мусіли бігти півтора кільометра до найближшої хати. Всі вони попереморожувалися на цілім тілі так дуже, що в шпиталі борються зі смертю.

——о——

Поліцай-шпіон

Перед судом у Тарновських горах на польськім Шлеську почався процес проти старшого польського поліцая Губерта Камінського, якого обжаловують за військове шпигунство. Камінський сповняючи службу на границі познакомився з німецькими військовими розвідчиками, яким давав ріжні вістки про польську військову організацію. Він передавав від них поручення німецьким шпигунам, які перебували на Шлеську. До розправи візвано много свідків та військових знатоків.

——о——

Нечувані морози

По вісткам із Москви, на Сибіри, в в місті Якуцьку морози дійшли до сімдесять степенів.

За виховання молоді

Виховання молоді дуже важна річ, як і для батька — матери так і для цілого народу. Дитина мов та молода деревинка у садочку. Якою щіпою її нащіпиш таку вона прийме. А яка щіпа такі й овочі.

Тому треба в душу дитини вже змалку нащіплювати все, що добре і гарне. Треба впливати на дитину, щоби змалку зростала в християнських чеснотах, любила Бога й ближніх, шанувала Заповіди Божі, одним словом, щоби зростала в християнськім дусі.

Лиш по християнськи вихована дитина радість та підпору в старости принесе своїм родичам та стане корисним членом свого народу.

Св. Церква велику увагу посвячує вихованню молоді. Вона напоминає, щоби родичі виховували дітий в побожности. Вона дбає, щоби по школах на науці релігії молодіж виучувалася правд християнської віри, виконувала християнські практики: молилася перед наукою й по науці, ходила на богослуження, приступала до св. Тайн, щоби вже в школі привикала жити після засад св. Євангелія.

Та ворогам Христа й Його Церкви, всяким соціялістам, радикалам, сельробам, упіпістам дуже не в смак отсей благородний вплив Церкви, на молодіж у школі. Програми їх партій приказують їм боротьбу з Христом та з побудованим на християнських основах суспільним ладом. У такім безбожницькім дусі бажали би вони виховувати й шкільну молодіж, щоби колись, як підросте, мати з неї резерву на своїм, проти Христовім фронті.

Тому всіх зусиль докладають, щоби усунути, або ослабити вплив Церкви на шкільне виховання молоді. Їх стремлінням у тім напрямі є так звана „безконфесійна“, безвіроісповідна школа. Це є така школа, в якій не вчилиби релігії, не виповнювали християнських практик та не виховували молоді в християнськім дусі. Намагаються вони вибороти введення такої школи через своїх послів по законодатних установах ріжних держав. Навіть у польськім соймі час до часу піднимають соціялістичні, польські й непольські посли нагінку проти християнського виховування дітий у школі.

З повстанням „правдивої“ соціялістичної, большевицької держави — першим розпорядком червоної шкільної влади було заведення такої безвіроісповідної, безбожницької школи.

Вся світова преса, на основі десятилітного досвіду згідно стверджує, що отся большевицька школа є розсадником страшної моральної гнилі між мо-

лодю, яку виховує не на чесних громадян, а на схудобілих злочинців, з якими й сама большевицька влада не в силі собі нині порадити.

От до чого доводить безбожницька, безконфесійна школа.

І таку школу бажалиби завести і в нас у Галичині наші радикали, сельроби, уппісти. Що так воно є, переконався кождий, хто був на загальних зборах Рідної Школи, які відбулися у Львові в 1927. році. На таких зборах перед заступниками усіх рідношкільних кружків із цілого краю один доморослий большевик поставив формальне внесення, щоби вся „Рідна Школа“ викинула навчання науки релігії та сповнювання християнських практик. Коротко, щоби нашу „Рідну Школу“ перемінити на безконфесійну, безбожницьку школу.

Зібрані делеґати дали тому „внескодавцеви“ відправу таку, на яку заслужив. Але що сталобися, як би так найшлася більшість делеґатів, що булиби за таким большевицьким внеском?

Такий і йому подібні внески несовісних „червоних“ чи „червонавих“ делеґатів, якщо булиби в більшости, нічого доброго „Рідній Школі“ не „ухвалилиби“ а лиш привелиби до розвалу тої так дорогої кождому українцеви установи.

Хто бувби винен, колиби згаданий соромливий внесок був перейшов на тих зборах? Ніхто, лише ті нерозважні члени рідношкільних кружків, які на своїх заступників вибрали і вислали на загальні збори ворожих Христови й церкві та християнським обичаям людий.

Тому будьте обережні при виборі членів до Кружків Рідної Школи в кождій місцевости, та при виборі місцевих рідношкільних делеґатів на Загальні Збори.

Не сміє увійти ні до Кружка, ні в число делеґатів на Загальні Збори „Рідної Школи“ ні один прихильник руйнуючих душу молоді соціялістичних, радикальних чи яких інших, ворожих Церкві кличів.

Того вимагає найвисше добро нашого українського народу й самої української молоді. Без того діждетеся, Батьки й Матері, лише знущань на свої старі літа, сорому між людьми і кари від Господа Бога.

—o—

Зі світа

Вибух ґазу в Празі.

В Празі на площі св. Вячеслава потріскали ґазові рури. Наслідком того слідував сильний вибух ґазу. На місци вибуху брукове каміння вилетіло в воздух. Одна особа вбита, а 2 тяжко ранені.

Де подівся Троцький?

Віденські часописи повідомляють, що Троцький під прибраним назвищем Зейброва (?) приїхав до Царгороду з жінкою, сином і двома дочками. Його відставили до більшовицького консуляту. Там трактують Троцького як вязня. Заборонили йому стикатися з окруженням. Троцького відставлять до Анґори. „Н. Вр. Абендблят“ пише, що Троцький взагалі не кидав Москви, а поїде до півд. Франції.

Підписання протоколу Літвінова.

Дня 9-го лютня представники Рад. Союзу, Польщі, Естонії і Латвії підписали протокол Літвінова. З цеї нагоди цьогож дня вечером відбулося приняття в польському посольстві в Москві. Президія центрального виконуючого комітету затвердила вже той протокол.

Анґлійська обережність.

Ґакінґ, заступник міністра торговлі у Вел. Британії пояснюючи, чому Анґлія не бере участи в торговлі з більшовиками, сказав таке: „Наше міністерство кермується розвагою та хісном. Для того я не вживатиму політичних доказів, лиш опруся на докази розуму. Ніхто не підходить під дім, що валиться, хіба нерозумний. Ті, що торгують з більшовиками, поносять тепер великі втрати і ще більше журяться тим, що буде. Совітська Росія не має ні хліба, ні інших товарів на вивіз, отже річ ясна, що її кредит паде і буде дальше падати, бо вона ввозити мусить, а вивозити не має що. Незабаром її положення буде ще гірше. Не богато є отже в Анґлії таких, що наражалиб своє майно на ризико торговлі з більшовиками. Тим більше й держава не може ризикувати тим грошем, що його збирає між своїм народом“.

Університет для безбожників.

Більшовики носяться тепер з гадкою заложити в Москві висшу окрему школу для виховання протирелігійних агітаторів. А коли тота висша школа стане, годі вгадати, однак наразі вже свою суспільність до неї приготовляють. Центральний союз безбожности вже зорґанізував особливший аматорський кружок, який має відгравати в театрах виключно лиш протирелігійні штуки.

СОФІЯ бар КІНСБЕРІ

Івась і Гануся

(Продовження).

— Напєшся маслянки? — спитала вона.

Ґануся притакнула рухом голови.

— Та мені зараз треба вертати!

— Ти йшла в бурю? — допитувалася Василина.

— Так трохи. Потім підіждала я в скелях у розколині.

І взяла склянку, що її подала їй пастушка.

— Випорожни наплечник. Мушу вернути, заки смеркне.

— Та на словечко зі мною чейже найдеш часу, — вмішався тепер Мартин, — бо я таки головно задля тебе тащився сюди. Я маю вістку від Пасічникового Семка й то тільки до тебе, Ганусю.

— Від Семка! Дай мені з ним спокій — відповіла вона скоро — коли ти розмову від нього зачинаєш, то вже нашій розмові кінець. Тай нема в мене часу на постойкування. Хліб ти вже собі взяла, Василино, й муку? — звернулася вона до наймички. — Тепер іще загляну в кошару до маржини. Потім піду простісько до дому. Винесеш мені наплечник, як буде порожний.

Зі словами: „Бувайте здорові, Мартине“, вийшла Гануся з кімнати.— Даш йому молока й хліба з маслом — сказала ще на відході пастушці. Пастушка випорожнила наплечник і сховала все. Потім узяла наплечник, щоб понести його за Ганусею.

— Мусите дрібку підіждати, Мартине, на молоко, аж матиму час — закликала прикрим голосом, як зачиняла двері.

Мартин забурмотів невдоволено під носом:

— Алеж бо сьогодні не ведеться мені нізщо. — Потім засміявся нараз хитро. — А вжеж, а вжеж на молоко можу пождати. Я вже сам собі візьму, що мені по нутру.

Підійшов до стінної шафки та добув відтіля довгошию пляшку, що була між дзбанками та склянками.

— Знаю я вже вас пастушко й де ви ваші річі скриваєте, — сказав він, відіткав пляшку й потягнув із неї кілька добрих ковтків. — Еге, добра собі — говорив він вдоволено дальше — нею змивається вся журба. Тай пляшина полекшала. Тепоречки ще тільки спорий окраєць хліба й гусочку масла на неї. Хоч масло ще не зовсім збите, та коли за дурно береш, то вже вийде. Воно таки мудріше брати собі все самому. Ну, тепер нехай Бог вас має в своїй опіці тай із Семком Пасічником не буде нічого. Мушу йому іншої пошукати.

І повагом поплівся полонинським плаєм.

Зараз як тільки Мартин вийшов із полонини Липчаків, пустилася вертати в хату й Гануся.

Скорою ходою пройшла вона біля Мартина й зникла геть у долині в лісі. І вона йшла затоплена в думках і не звертала уваги на все те лихо, що затіяла лісова буря. Думала про Івася Бандуру, про його вперті, карі очі та про так мало привітну вдачу парібка. Тепле співчуття заворушилося в ній. Вона знала гарного, стрункого хлопця з малечку. Знала, як його, наймолодшу дитину в родині, все вважали, як небажаного, як тягар. Мати не мала для самовільного хлопця ні напімнення, ні поучення, а замість цього при кожній нагоді гнучку різку, а батько ліскову палицю й так самовілля хлопця перетворилося в упертість. Івась ходив своїми стежками з неугнутим упором. Був трудящий, отвертий і щирий. Хоч заводив іграшки з кожною дівчиною, та ще ніколи не подав ніодній якоїсь надії на женячку. Добрій Ганусі жаль було бідного хлопця зза цього безрадісного його життя. Вона думала про його дивну, замкнену, ба відтручуючу поведінку, що він виявив її сьогодні супроти неї, як вона йшла лісовим плаєм у полонину. Вони дітьми разом бавилися й вона нераз тривожилася за нього, через його дику сваволю, що він коїв та що

Залізнича катастрофа.

З Берліна доносять: о півночі наступив на стації Бурґшемніц зудар берлінського поспішного поїзду зі спальним ваґоном поїзду монахійського. 2 ваґони розторощені, 1 вбитий і 20 важко ранених.

Пожежа ттрьох кораблів.

З Індії доносять, що в порті Ранґун повстав огонь на одному з чотирьох кораблів, призначених до перевозу нафти. З страшенною скорістю перенісся вогонь на дальші три кораблі, які цілковито згоріли. Кількох людей згинуло.

Горішно-шлеський сойм розвязано.

Горішно-шлеський автономний сойм (під Польщею) розвязано. В останньому часі утворилася була в цьому соймі більшість німецьких послів разом з ґрупою Корфантого. З цього приводу в Польщі підняли були великий алярм.

Ґраф жебраком.

У італійськім місті Туріно умер недавно 40 літний жебрак Бібіяно. Він походив зі славного графського роду. Народився в палаті Фамуляско, яку в борзі продали на ліцитації. Не маючи засобів ні на науку, ні на виховання, подався на жебрака. На його похорон зійшлась велика сила самих убогих.

Чехи проти большевиків.

Союз Народів одержав на днях з Праги письмо, підписане ректором пражського університету та визначними політиками з національно-демократичної (Крамаржівці) та аграрної (Швеглівці) партії, так само провідником Словаків, послом Глінкою, в якім підписані звертаються до Союзу, щоби піднявся організації протибольшевицької акції. В письмі поставлене домагання, щоби Союз Народів перешкодив удільованню кредитів для большевиків, а в поодиноких державах, щоби законною дорогою було унеможливлено вибирати комуністичних послів. Це письмо буде великою перешкодою в дальших переговорах між чехословацькою владою та большевиками.

Замах на президента Мехіка.

Мехіканські повстанці підложили динамітовий набій під потяг, яким їхав президент Мехіка. В замахові мали брати участь теж жінки. Підчас слідства, перепровадженого на місці вибуху, найдено трупа одного з заговірників.

Ґрипа в Европі.

Пошесть ґрипи шириться по всій Европі. Великі морози імовірно причиняються до цього. У Парижі, де вона слаба, все таки десятки тисяч людей сидить у хаті. Бюджетова комісія парляменту перервала свої засідання, тому, що бракує в ній кількох членів разом з головою і головним референтом. У телефонній централі 10 проц. телефоністок не прийшло на службу. У Сен Жермені занедужав індорський магараджа з жінкою, що гостить там у замку. У Франкфурті ґрипа зросла до таких розмірів, що міська управа покликала до помочі лікарів з інших міст, а великі крамниці зачинені по причині масової ґрипи серед продавниць. У Будапешті число недужих ґрипою подвоїлось. У Льондоні товариство обезпечень Льойд оголосило правила нового обезпечення від ґрипи на 3 місяці. Кожний, хто обезпечить себе від ґрипи премією 2 шілінґів і 6 пенсів діставатиме по 5 фунт. шт. тижнево, коли його недуга тріватиме не довше 4 тижнів. Є це перша спроба обезпечень від недуги. Коли вона вдасться, Льойд поширить її і на інші недуги, що роблять людей непрацездатними.

Новий лет Цепеліна.

В другій половині квітня перед латинськими Великодними Святами, полетить „Цепелін“ до Єрусалиму. Воздухоплав буде летіти понад Швайцарію, здовж Італії, через Середземне Море до Керенаїки, понад Єгипет, канал Суез до Єрусалиму. Поворот буде спрямований через Сирію, понад острів Кипр, Середземне Море, Грецію, Адрийське Море, Італію, Швайцарію. Буде це звичайна пасажирська прогулька до Палестини, без причалювання в якій небудь країні. Після цього лету відбуде Цепелін більше таких летів з пасажирами в ріжні сторони світа.

Розстріл убийника през. Обреґона.

На днях розстріляли в Мехіку вбийника президента Обреґона.

Зброєння Америки.

Американський сенат приняв великою більшістю голосів урядовий проєкт в справі будови 15 нових панцирників. Ця ухвала американського сенату викликала велике оґірчення в кругах прихильників мира.

—o—

стягала на нього завсіди важкі кари. Тесаме співчуття що сьогодні мала вона й тоді для нього, коли вертала в батьківську привітну хату й думала про кари й киї, що ждали його з поворотом у хату. Івась відчував глибше, як думав хтонебудь про нього, це було їй ясне. Вся ця шорсткість і неприязність, що ще й тепер ними частували його в хаті, завдавали йому біль і загострювали ще його вдачу. Коли він потім поза хатою все таки веселився, то цим бажав тільки заглушити розлад у своїй душі.

Ганнуся переходила попри скальну печеру, що їм обоїм була в часі бурі захистом. Ненароком кинула туди зором. Та що це? — Там сидів Зельман, а перед ним на мосі лежав наплечник його папа, що його цей забув був та вірна собака стерегла. Ганнуся закликала Зельмана, ввійшла в печеру й гладила собаку, що рада була з тих пестощів. Вона виляла хвостом та скавучала втішно. Не боронила навіть, коли Ганнуся взяла наплечник на рамена й її саму за шнурок. Немало зчудувалася Ганнуся, коли собака добровільно дала себе провадити.

— Видно, ти знаєш, що я не думаю тобі заподіяти лиха — подумала дівчина й погладила собаку по лискучому лобі.

Що їй тепер робити з наплечником і з Зельманом? Найпростіше булоб доставити й наплечник і собаку в хату Бандурів. Та дівчина відчувала рішучу нехіть самій віддати Івасеві його власність. По цьому, як він сьогодні так не дуже привітно обійшовся з нею, не хотіла вона, щоб навіть здавалося, буцім то вона шукає нагоди бачитися з ним. І рішилася взяти Зельмана з собою в хату, а потім відіслати його парібком до Бандурів. Не було їй нелюбо мати тепер біля себе сторожа, бож уже смеркало, а дороги, що вона мала ще пройти її лісом, був чималий ще шмат.

Нараз Зельман голосно загавкав і так сильно шарпав шнурком, що Ганнуся не могла вже його вдержати й мусіла бігти за ним. Серце в неї забилося почуттям наглої тривоги, бо з кущів виринула тепер темна стать. Тут Зельман так сильно шарпнув шнурок, що вирвався й побіг із голосним радісним гавкотом до цього, що йшов напроти нього та кликав його. Ганнуся пізнала голос Івася Бандури. Він зараз і вийшов ураз із собакою на стежку.

Зчудовано глядів він на дівчину, що подавала йому його наплечник.

— Ось на, Івасю! Ти лишив був його в печері й Зельман стеріг там тобі його вірно.

— А я завважав, що Зельмана нема аж тоді, як зайшов до стрия — відповів Івась. — З поворотом до дому шукав я його та кликав, а про наплечник і зовсім забув.

Ганнуся сміялася.

— Усі ви такі легіні. Забуваєте, що ви денебудь лишили. Зельман знадобився мені, бож уже добре темно, а йти самій лісом трохи лячно. То я рада була, що найшла опіку.

— А вжеж — притакнув Івась. — Дякую тобі, що ти забрала мою „забудьщину“.

І він узяв наплечник на рамена, хопив за шнурок Зельмана й пішов у противному напрямі, щоб манівцями вернути до дому.

В душі все щось говорило йому:

— Ти повинен був піти з дівчиною! Їїж жде ще добрий шмат дороги лісом. Так самій їй страшно йти. — Вонаж клопоталася твоїм наплечником. А не потрібувала цим журитися й могла подумати: „Він уже сам пошукає свої речі“. Міг ти вже зробити їй приємність і відпровадити її. — Та ні, кожну іншу, тільки не Ганнусю.

Івась пригадав знову свою рішучу відмову в коршмі перед кількома днями. Колиб його сьогодні стрінув хто в лісі під ніч із Ганнусею — — ні, він не може, не хоче.

(Дальше буде.)

—o—

Ворог у власній хаті

I.

Кождий знає, що найнебезпечнійший ворог то не той, хто явно і отверто виступає; але такий, котрий удає приятеля, а в догідній хвилі ненадійно нападає. Перед явним ворогом лекше остеречися і забезпечитися, а перед уданим приятелем майже неможливо. Вже наша пословиця каже: З ворогами дам собі раду, але перед фальшивими приятелями хорони мене Господи.

Так буває в приватнім життю людини, так буває у горожанськім; так діється в часах воєн, так буває і в Церкві. І Церква має повно явних ворогів, котрі виразно й отверто поборюють св. віру, церковні установи, релігійні практики та з великою завзятістю нападають на церковну Владу, на св. Отця та Епископів. От возьмім більшевиків, чи радикалів, чи соціялістів, — кождий знає, що вони більше або менше напрасно накидаються на все, що має звязь зі св. вірою або Церквою. І віруючі та до св. Церкви щиро привязані люде знаючи їх наміри і їх напасти, не легко дадуться звести таким явним ворогам. Тому, коли чують, що в більшовицьких чи радикальних ґазетах нападається і шкалюється св. Церкву чи Епископів чи зарядження Церкви, се їх болить і вони ще більше привязуються до св. Церкви, а ворожі письма де можуть поборюють.

II.

Цілком інакше діється, коли якийсь часопис на око величає себе християнським і навіть реклямує себе як „оборонця Церкви", а по правді безнастанними наклепами та очерненнями на церковну владу підриває постійно повагу св. Церкви. Такий часопис се „Український Голос" в Перемишлі. Від ряду літ його завданням є опоганювати нашу Єрархію. Нібито в обороні Церкви або якоїсь „засади" бурить той часопис в основі те, за чим ніби сам розпинається... Цілі літа нападав то на перемиського Владику, то на станиславівського, не полишав без зачіпки і Митрополита. Підривав любов і привязання до св. Отця, до Апост. Столиці і пр... Як небезпечний сей часопис для віруючих людей, найлучший доказ в тім, що всі наші Владики були змушені публично заявити, що „Укр. Голос" се ворог Церкви і тому перестерегли так своїх духовних, як і вірних перед згіршенням, яке він ширить. Длятого, що від якогось часу знов появляються безосновні й очорнюючі напади на нашу Єрархію, на сім місци перестерігаємо наших читачів та прихильників перед тим потайним ворогом у власній хаті.

Такої ґазети, котра підшивається під „оборону Церкви", а безнастанно підриває повагу її Провідників і тим самим основу Церкви, — віруючі люде в ніякім народі не беруть до руки.

ЗИМА В АМЕРИЦІ

В Америці як і в Европі панують сильні морози. Образок наш представляє пасажирів із замерзлих на ріці Гудсон кораблів. Передяраються вони серед небезпеки життя через ледяні криги на ріці, щоби добитися до берега.

К. К.

Св. Апостол Павло

Образ Христа, що обявився його розсяяній душі, вповні цей самий, що його зобразили нам св. Євангелисти. Тількиж вони товаришать Спасителеві в його туземній мандрівці, а він оглядає все тільки в кроваво-понурому світлі страсної Пятниці, а потім у величавому сяєві воскресного ранку.

Павло, цей гордий дух, що ненавидів усі суєвіря, забобони, лежить перед Христом у захваті, на щирій молитві. Бажає бути вічним Христовим рабом. Христос для нього вищий, як небо, ширший як усесвіт, могутніший як смерть, старший, як усі століття, одинокий переможець гріха, одинокий давець ласки, одинокий Спаситель, одиноке Небо.

І цей образ Христа стоїть не тільки перед очима Павла, такий Його образ принимає він і в душу, в тіло, у кров. Він Ним живе — ні, це не він, це Христос у ньому. Він хоче жити й умирати з Христом. Ніщо не повинно вже розлучити його з Ним, ні смерть, ні життя, ні якенебудь сотворіння з висот, ні з глибин. Цей Христос, що він уважав Його, як Його перед чотирма роками розпяли, злочинцем, тепер став Павлові животворним Духом, змістом і силою життя. Ба, й більше! Як заявив Павло пізніше: „Я мушу проповідувати!" Все мусить він говорити про Христа. Мусить голосити всім: „У ньому ми живемо, у ньому ми є!"

Таким він був пізніше. На такого підготовився він на самоті, в пустині.

День за днем минає, тиждень за тижнем. Дух у Павла кріпне, міцніє, дужчає. Неземська якась сила вселяється в нього.

Благословенна самота!

І молиться Павло:

— Господи, Господи, чи достойний я вже йти голосити ймення Твоє?

Молиться, в трівозі серця жде відповіди Господньої.

Аж одного тихого вечера, коли він так на вколішках на молитві стояв, заблисла, засяла перед очима його так добре вже відома йому ясність. І ниць до землі припав Павло, питає зворушений:

— Господи, що прикажеш?

І чує він виразно голос теж уже добре йому відомий:

— Павле, апостоле мій, вийди з пустині, з самоти й іди туди, де я вперше обявився тобі...

— У Дамаск, Господи?

— Туди, де я тобі вперше обявився, де ти отемнілий світлом правди прозрів. Там зачнеш будувати, де ти руйнувати хотів!

— Іду, Господи!

Видіння зникло й Павло не гаявся, заразісько зібрався в дорогу. Узяв подорожню палицю в руки й пішов.

Іде. Спішно. А душа його неземської радости повна, щастя неземського.

У жилах кров наче живіше плине, наче це його молодість вертає до нього.

А вжеж — він тепер нова людина, нове зачав життя — на славу й на хвалу Господа Ісуса Христа.

Іде, спішить. Мов не ногами йде, а на крилах лине.

Так легко йому...

У світ широкий із Христовим імям на устах.

Радо привитали вже Павла християни в Дамаску, бо знали вже, що він „посудина Господом вибрана".

І сміло, огнистим словом голосить Павло науку Христову. Мов удари важкого молота падуть його слова на серця затверділі. І мякнуть серця мовораниця під засів зерна, слова Божого. Вже гарно рунිться нива Господня.

Та йдуть морози. Стрівожилися Жиди.

— Він, отой Павло всіх наших переойме в свій табор. Годі байдуже, годі мовчки глядіти на це!

І почалися переслідування християн у Дамаску. І затрівожилися апостоли й епископи:

— Ударять морози на молоду рунь і знищать її в зародку. Багато є прихильних у Дамаску правді Христовій,

З церковних справ

Вісти з папської держави.

Італійський уряд докладає всіх зусиль, щоби як найскорше перевести в життя всі постанови договору між Ватиканом і Квіриналом. Ще заки той договір затвердили обі сторони, дирекція італійських залізниць будує в области Ватикану залізничу стацію, яка буде готова вже в квітни. Крім того виготовлюють окремий сальоновий поїзд для Папи. Також із нагоди Ювилею св. Отця мають вийти ювилейні почтові значки.

Гарний примір жертвенности.

Тому пару місяців назад, була заподіяла страшна буря велике спустошення на побережу Фльориди і на островах Гаїті і Порторіко. І ми вже за се писали, потерпіла там теж багато католицька Церква: не оден Божий дім завалився, десятки католицьких шкіл знищилось і много священиків та монахів остало без даху. Самі епископи були змушені простягнути руку по милостиню, щоб се горе утулити. Вони приїжджали до Злучених Держав і в кожній католицькій дієцезії був даний приказ, щоб вірні стрічали тих епископів з великою жертвенністю. І в протягу короткого часу зроблено тут збірку, на яку зложили католики Злуч. Держав 175.000 долярів для потерпівших в Фльориді, Гаїті і Порторіко.

Ще багато женців треба для Христової жатви.

Після звідомлення льондонського орґану „Католік Таймс“ є тепер на цілім світі 312.000 католицьких священиків. На око се велика скількість, але якщо число тих священиків порівнається з тим наверненням поган, яке вони мають довершити, то тих священиків ще дуже, дуже мало. З 312.000 католицького священства, рівно 200.000 є в самій Европі, а 112.000 у всіх прочих чотирох частинах світа. І так: в Африці випадає оден священик на 400 католиків і на 82.000 поган. В Австралії випадає оден на 330 католиків і 110.000 поган. В Японії оден священик працює над 880 католиками і над 220.000 поган. В Китаю оден має 800 католиків і 180.000 поган. В Індіях оден священик є на 860 католиків і на 100.000 поган. З цего видно, що Христова жатва в сих часах дуже велика, але женців мало. Треба проте нам молитися, щоб Господь їх як найбільше післав, бо се велика шкода для Його Царства, щоб людські души в гріхах і в темноті пропадали. А чи ви, братя, молитеся коли за тих Божих женців?

Місії в шатрах.

Тому, що в Арґентині богато народу жиє далеко поза містами та не має той нарід своїх церков, проте попав у велике релігійне занедбання. Щоб його поратувати, впали на думку місіонарі уладжувати місії в шатрах. В означенім часі і в означенім місци вони розкладають піддашa і зачинають свою працю. В найбільшім шатрі, що може змістити до 1000 людей, уставляють вівтар, проповідальницю, сповідальниці і лавки, а в менших шатрах катехізують дітей і приготовляють їх до першого святого Причастя. Кожда місія триває найменше 14 днів, а як її скінчать, тоді місіонарі враз з шатрами переносяться на друге місце. Такі місії, як доносять часописи, увінчуються великими успіхами.

Українська державна будучність

Коли відродиться Державна Русь Україна? — Нині Україна пошматована. — Ніщо не діється „само собою“. — Треба хотіти й працювати. — Ясне хотіння, ясна ідея. — Большевики перед упадком. — Чого вчить Вячеслав Липинський?

У важких хвилинах теперішного життя думка наша нераз виривається в будучність: Яка доля чекає Українську землю? Коли сповняться найгорячійші мрії патріотів мешканців України? Коли знова повстане й відродиться Державна Русь Україна?

Важкі часи переживає тепер Україна. Вона розшматована. Невільниче ярмо вложили на український нарід большевицькі диктатори. Але ми твердо переконані, що се ярмо не довго вже буде носити Українська Земля. Ворожі сили, які знищили основи української державности, зуживаються і навпаки в народі щораз то більше будяться і орґанізуються творчі сили, які будуть спосібні перейняти в недалекій будучині тягар будови української держави.

Але ми відразу застерігаємося, що не думаємо й не віримо в те, щоби відродження української державности прийшло собі так „само собою“. Нема на світі такого права — як дехто може мильно думає — щоби кожний нарід конечно сам по своїй природі доходив до своєї держави. Державу, то є свій самостійний бит, своє власне господарство ні від кого, лиш від Бога залежне, одержують лиш ті народи, які тої держави дійсно широ прагнуть, які без тої держави не можуть обійтися, не можуть без неї жити так, як риба без води. Значить — свою державу можуть мати

та ще не укріплених у вірі. І приморозок може звялити молоді прозябці, коли не захоронити їх.

І кажуть другі апостоли Павлові:

— Твоє палке слово стягає гнів поган і Жидів на громаду нашу.

— Не так слово, як успіхи його викликають їх гнів і лють — поправлюють інші.

Зажурився Павло:

— Щож мені діяти? Я не можу мовчати, мої уста мусять голосити імення Христове, славу й хвалу Його. На теж мене покликав Господь мій!

— А вжеж — притакують йому — та наша думка, що треба тобі йти з Дамаску в інші сторони.

І замкнувся Павло в кімнаті тай думу думає:

— Куди йти мені! Господи вкажи шлях, провадь...

Довго думає, молиться. І нараз блиснула думка:

— У Тарз, у Тарз! Там ти заорав уже ниву та не засіяв іще! У Тарз...

І спокій зійшов у душу Павла. Це Господь піддав йому цю думку...

І вийшов Павло тай каже християнам Дамаску:

— У Тарз іду. Оставайте з Богом!

У Тарзі християнська громада зраділа його приходом:

— Тут тебе так треба, так треба — каже сестра Павлові — множиться наша громада, росте! Та в багато вірних є сумніви й не має кому розвіяти їх, не має кому, тільки ти це зможеш.

І знов поплило в рідному Тарзі палке слово Павла. Струєю животворною.

Трохи не шість літ трудився Павло в рідному Тарзі. І буявіла гарним колоссям нива Христова в Тарзі й довкруги нього.

Раділа душа Павлова успіхами, заразом серце його говорило йому:

— Не тільки тут, не тільки в Тарзі нива Господня й не тільки тут твоє поле до праці.

Перло його в світ широкий слово Господнє голосити — та куди йти?

Молився Павло:

— Господи, чую, що мені треба йти, та куди не знаю.

Аж одного дня саме коли так Павло молився явився перед ним Варнава:

— Шукаю тебе, Павле, вже довго та вкінці, слава Господеві, найшов. Треба нам тебе в Антіохії.

Зрадів Павло:

— Я й сам це відчував, що треба мені йти в ширший світ голосити слово Боже, та не знав куди. Господь прислав тебе до мене!

А Варвара оповідає:

— Велике жниво маємо в Антіохії, бо не тільки Жиди признають Христа, а й погани навертаються.

— І погани? — зчудувався Павло — І погани, що обрізання не мають. —

— Так — сказав Варнава й оповідав:

— Мав апостол Петро в Йопії видіння! Зійшов він був на кришу помолитись коло шестої години. І почув голод та забажав їсти. Як же готовили страву, найшло на нього захоплення. І бачив небо відчинене й що сходить до нього посудина якась, наче скатерть чимала. Була по чотирьох кінцях звязана й спускалася на землю. А в цій скатерті були всякі творіння й звірі й вужі й птиці небесні. І роздався голос із неба: „Устань, Петре, заколи тай їж!“ Петро на це: „Ні, Господи, бо ніколи не їв я нічого поганого й нечистого!“ А голос удруге йому: „Що Бог очистив, ти не погани!“ Сталося це тричі, а потім зникло все в небі й небо зачинилося. І саме тоді, прийшло до Петра трьох післанців від сотника Корнелія в Кисарії й кажуть Петрові, що прислав їх сотник, щоб Петро прийшов до нього голосити йому науку Христову.

— І Петро пішов? — перебив Павло.

— Пішов — притакнув Варнава.

— Я так і думав. Значить зрозумів видіння. Звірі, гади й птиці це ріжні народи. Всіх людей Господь сотворив на подобу свою й нема між людьми нечистих. Таж бо й сам Христос Господь казав: „Ідіть у весь світ і навчайте всі народи!“ *(Дальше буде).*

лише ті, котрі тої держави дійсно хочуть.

Але не тільки Держави треба хотіти! Коли хочеш щось робити, наприклад ставити хату, то мусиш докладно усвідомити собі як маєш робити, як велику і з якого матеріялу маєш сю хату ставити. Отже інакше сказавши, за мало тільки хотіти своєї Держави — треба ще якраз хотіти якоїсь Держави, або з гетьманом, або з диктатором, або з президентом, або з „народовластям“, або з диктатурою „робочих і крестян“. Бо тільки ясне, отверте хотіння чогось такого, якого ясний образ носимо в своїй душі може викликати змагання і працю в тім напрямі, щоби се хотіння здійснити. Найліпший приклад на потвердження правди вищесказаних слів находимо в наших ворогів, у большевиків: вони тільки длятого запанували над Україною, що в них було велике хотіння і вони дуже добре знали чого вони хочуть.

Отсю прикмету ясного хотіння, або інакше ясної, нетуманної ідеї своєї української державности — мусять Українці присвоїти собі, хочби вони мали взяти приклад навіть від своїх ворогів — большевиків. Бо й від ворога треба нераз вчитися, головно коли показується, що той ворог мудріший від нас.

Важкі думи про нашу державну будучину тиснуться до голови. Ми переживаємо великий час. На Україні і в Росії щось недобре коло большевиків. Часописи щораз то частіше приносять вістки про заворушення, арешти й розстріли в большевицьким „раю“. Уряд большевицький огорнув якийсь нервовий переляк: він не вірить вже тепер навіть своїм вчорашнім союзникам і однодумцям. Троцького вигнали до Туреччини, а його прихильників, яких на Україні і в Росії є десятки тисяч добре зорґанізованих робітників, селян і інтеліґентів, — арештують, засилають на Сибір або розстрілюють. В цілім краю, тій колишній житниці світа — голод і нужда. Уряд не має вже ні грошей, ні ніяких запасів. Біда. Вороги большевиків підносять голову. Большевицький гріш тратить вартість з кожним днем, щораз то більше.

Чи упадок большевиків, се вже воля Україні й здійснення ідеї Української Державности?

Отже ні, і се ми мусимо собі добре затямити! Наш найбільший український вчений і політик, Вячеслав Липинський вчить, що українська державна будучність не залежить тільки від упадку наших ворогів, московських більшовиків і їх прихвостнів, українських комуністів. Большевики впадуть, бо мусять упасти як всяка влада, що не признає ні Бога, ні Церкви, ні релігії, але Україна ще від сього не стане Самостійною Державою. З упадком большевиків усунеться тільки одна й то незначна перешкода, але здвигнути будову Української Державности будуть мусіти самі мешканці Української Землі. А щоби ця будова вдалася, то вже нині Українці мусять собі ясно усвідомити, яку Державу вони хочуть мати й вже нині мусять слухати одного Господаря, що займеться підготовчою працею для збудування державної Хати.

—o—

Смертний присуд

В пятницю, дня 15. лютого с. р. скінчилася в чотирнайцятім дни переведена наново розправа проти Івана Вербицького й Василя Атаманчука, обжалованих за вбийство шкільного куратора Собінського. По промові оборонців та предсідника розправи, суд присяжних удався на одногодинну нараду, опісля проголосив відповідь на поставлені йому питання:

I. Чи винен обв. Василь Атаманчук, що в дні 19. X. 1926 у Львові в намірі позбавити життя кур. Станислава Собінського, віддавши стріл з остро набитого револьверу з заду, себто в підступний спосіб, ділав проти кур. Собінського так, що наслідком того прийшла смерть куратора — 1 так, 11 ні.

II. Чи винен (те саме) обв. Іван Вербицький — 9 так, 3 ні.

II. Чи винен обв. Василь Атаманчук, що в дні 19. X. 1926 у Львові справді не приложив безпосередньо рук до вбивства кур. Собінського, але будучи в порозумінні з безпосереднім справником товаришив йому на місце злочину, свідомо йому помагав, тому причинився до того, що безпосередній убийник куратора Собінського поступив у підступний спосіб так, що з цього прийшла смерть куратора — 11 так, 1 ні.

Після того впроваджено на салю обох обвинувачених, які зі спокоєм вислухали того вердикту лави присяглих.

Предсідник по нараді трибуналу проголосив в 4-ій год. такий присуд:

1. Обв. Івана Вербицького засуджено на кару смерти через повішення.

2. Обв. Василя Атаманчука засуджено на десять років тяжкої тюрми з вчисленням слідчого арешту. Крім цього поносять ще оба засуджені кошти процесу.

Оборонці зголосили зажалення неважности, до чого прилучилися оба засуджені.

—o—

Наслідки небувалих морозів

Численні відмороження.

Наслідком небувалих морозів, які доходили до 40 степенів, много людий повідморожувало собі руки, ноги, носи, уха. В самім Львові було понад 5 тисяч відморожень. Богато „модно“ повбираних львівських панночок повідморожувало собі коліна. Одна жидівочка відморозила собі ніс так дуже, що аж відлетів. З розпуки кинулася з другого поверха і вбилася на місци.

Жертва зими.

В Могильниці, повіт Теребовля, умово недужий Михайло Гозда заблукався в снігах і замерз.

Здержаний рух на залізницях.

Дирекція залізниць у Львові повідомляє, що з причини нової сніговиці здержано аж до відкликання заг. рух поїздів на шляху Львів-Рава Руська, Львів-Підгайці (за виїмкою підміських поїздів Львів-Личаків-Винники) та товаровий рух на шляху Львів-Лавочне. Дальше здержаний рух поїздів аж до відкликання на шляху Львів-Самбір (лінії Львів-Сянки) і на відтинку Янів-Яворів). Заг. рух здержано теж аж до відкликання на шляху Камяниця Вол.-Кремянець і на шляху Озеряни-Мізоч.

Нині на деяких головнійших лініях рух відновлено.

Пятьдесять міліонів шкоди.

Міністерство комунікації обрахувало провізорично втрати, які потерпіли залізниці у Польщі наслідком остатніх морозів. Шкід тих є на 50 міліонів зол. І так 4 міл. денно втрат мали залізничі каси, тому, що товарові транспорти не доходили в пору. За десять днів дає це 40 міл. зол. Десять міл. зол. виносять шкоди у залізничім таборі. Найбільше потерпіли наслідком морозів паровози.

Всі школи зачинені аж до відкликання.

З днем 15. лютого кураторія шк. львівського округа зарядила зачинити всі школи аж до відкликання. Є це в звязи з недостачею вугля й дров.

Телефони ушкоджені.

Телеґрафічні лінії майже всюди направлені і тел. комунікація майже всюди правильна. Зате майже всюди ушкоджені телефонічні лінії. Вдалося усунути ушкодження лише в незначній степені.

Причини здержання поїздів.

Міністерство комунікації повідомляє, що причина катастрофального стану залізниць лежить у цім, що паровози незабезпечені від такої низької температури, яку нотують від кількох тижнів. Невідповідні уладження паровозів причинюються до ослаблення, а потім до перервання зал. руху.

—o—

Місяць боротьби з алькоголем

Сімнайцять українських центральних установ проголосило в окремій відозві місяць лютий — місяцем боротьби з алькоголем та з коршмами.

В відозві тій завзивається заперестати уживання алькоголю, виховувати молодь у повздержности від нього, заступити алькоголь нешкідливими безалькогольними напитками, перевести в кождій громаді голосування проти коршми, по кооперативах не заводити „дрібної продажі фляшкового пива“, уладити в місяці лютім в кождій читальні, товаристві, в кождій культурно-освітній установі бодай одні протиалькогольні віча, вступати в члени українського протиалькогольного товариства „Відродження“ і засновувати його кружки. Відозву ту підписали: Гол. Виділ Т-ва Просвіти, Головна Управа Рідної Школи, Гол. Виділ Учительської Громади, Взаїмна Поміч Укр. Учителів, У. К. Т. О. Н. І., Старшина Сокола Батька, Сільський Господар, Союз Українок, Укр. Лікарське Т-во, Студентська Громада, Відродження, Союз протиалькогольних гуртків Молоді.

—o—

Хто такий соц'ял'сти, комун'сти, більшовики та яка між ними р'жниця?

Марксові сторонники поділилися на кілька таборів чи там партій. Одних зовуть соціялістами, других комуністами. Між комунізмом і соціялізмом нема суттєвої ріжниці, засада, остаточна мета одна — це влаштувати суспільність без віри, без Бога.

Ріжниці є тільки в справах другорядних: у назві, у способах здобуття влади, в поступуванні.

Назва „большевики“ походить від московського слова „бальшой“, цебто більший. А взялася ця назва відсіль, що в 1904 р. у російській соціялістичній партії прийшло до розколу. Більшість під проводом Леніна хотіла при помочі революції дійти до влади, а меньшість (тому меньшевики) хотіла дійти до цеї самої мети не нагло, а постепенно, поволи, що по латині називається „еволюцією“.

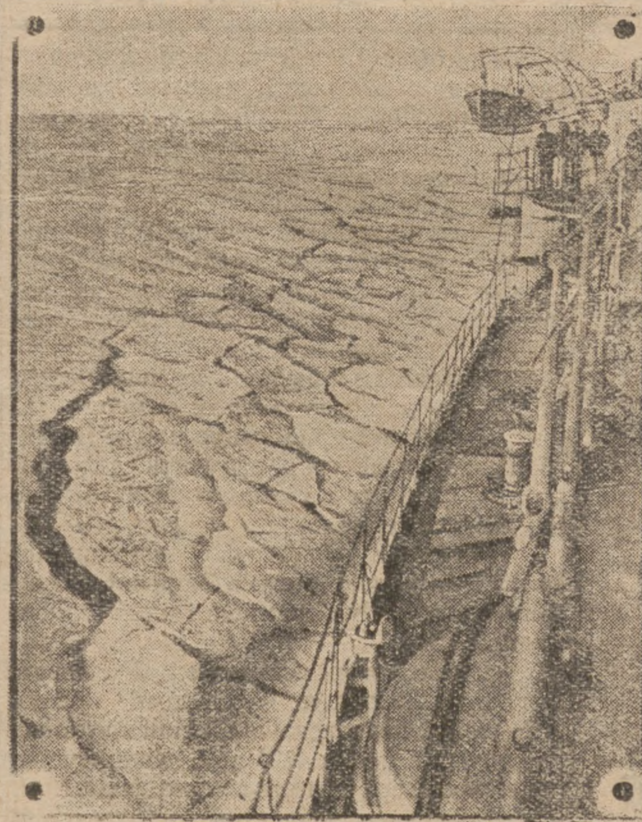
Перша проба здобути владу в Росії не повелася. Однак у 1917 р. у часі світової війни, по упадку царської влади, захопив був владу соціяліст Керенський. Він замість заводити лад і порядок, тільки говорив багато. Із цього скористав Ленін, провідник більшовиків та знов спробував захопити владу. Мав добрих агітаторів, що обіцяли покінчення війни, селянам землю, а всім неробам можність грабунку приватної власности. („Грабуй награблене!“ це більшовицький клич.) Це останнє всім неробам найбільш припало до смаку. І вони зараз кинулися грабувати всіх, хто мав хоч і невеличке майно. Само собою, що не питали, чи це майно „награблене“, чи важко запрацьоване нераз мозолистими руками. Багато такими грабунками знищено добра, багато пішло з димом, навіть дуже цінних річей.

Селяни мали вже землю в своїх руках, бо взяли собі її, ще за попередної влади в Росії й на Україні — тож більшовики не мали їм що давати. Вони тільки дурили селян, що вся земля буде їх, а тимчасом, як тільки захопили владу, зараз вилізло шило з мішка. Не тільки, що не дали їм панської землі, але ще й у багатших селян повідбирали. Панські землі, або винаймали чужинцям, або поробили т. зв. „комуни“ (Гл. про це книжечку „Більшовизм і селянство“, що вийшла теж накладом „Доброї Книжки“.) Людям зіпсутим, неморальним подобалося це, що більшовики знесли подружє, що заявляють, що моральність це буржуйський пересуд.

І так вдалося більшовикам захопити владу в свої руки при помочі збаламучених людей та наємних військ — головно Китайців. Шляхом проливу братньої крови здобули більшовики владу й уже понад десять літ правлять, а радше нищать Росію й Україну та інші землі, що перше належали до російської держави.

Так уперше в історії світа соціялізм здобув велику владу, вперше в землях колишнього російського царату показав свої засади й свої способи правлення. Соціялізм, що в б. царській Росії дохопився влади, показав своє правдиве лице й виявив страшну, справді дiявольську ненависть до релігії. Не потребував критися, не вживав уже ніяких хитрощів — мав і має владу й силу, тож і править по свойому!

МОРЕ ЗАМЕРЗЛО

Нечувані морози скували ледовими оковами навіть найбільші ріки й моря. На образку бачимо німецький корабель „Альзатію“, серед замерзлого моря.

В. ЧУЖИЙ.

До чого можна дійти спільною працею?

До чого можна дійти спільною працею. *(Порівнання Галичини з Данією. — Життя селянина за панщини й тепер. — Розвиток і здобутки кооперації на Вел. Україні і в Галичині. — Що принесла кооперація для села? — Ми мусимо дорівнати Данцям.)*

Може неодин з читачів „Правди“ застановився глибше, читаючи про те, як то мудро господарюють Данці в свойому краю — і мимоволі прийшло йому на думку питання: а як у нас?

У відповіди нагадуються слова поета:

„Убогії ниви, убогії села,
Убогий, обшарпаний люд“...

Глухі, забиті села з бідними ліпянками, де вікна ніколи не відчиняються, а в горах навіть з курними „хижами“, що в них найважнійшою поживою є бульба й вівсяний ощипок, а часто й того не стає; де слабости не вигасають цілий рік, а що весни смерть дусить малі діти, мов страшні пошести нарід в давних часах. Села, де утеча за море уважається одиноким ратунком, де навіть ті, що вернули з чужини тратять свою енергію й зароблені гроші, а самі йдуть на службу чужих визискувачів й лихварів, що вкрили їх цілою сіткою.

За часів панщини селянин правом був звязаний зі землею і не міг її покинути. А сьогодні тих кілька клаптиків землі самі держать його цупко від колиски аж до гробу; він не бачить світа поза ними, віддає їм всю свою силу і працю, — а в заміну не дістає навіть засобів на гідне, людське життя.

А прецінь і по наших селах моглоб бути краще; і вони за допомогою кооперації моглиб перемінитися у ясні, богаті оселі, де жилиб люде радісним, творчим життям.

Початки вже зроблені.

Могуче дерево кооперації запускає свої коріння і на українських землях. Заложена в 1917 р. на Вел. Україні центральна кооператива „ДНІПРОСОЮЗ“, обєднувала 80 округжних Союзів а в них 8.000 споживчих кооператив. Мала вона вже тоді свою фабрику посуди, мила, бляшаних виробів, робітню чобіт і друкарню.

Розвивалася також дуже гарно молочарська і кредитова кооперація. Тепер на те все тамошня влада поклала свою руку...

І в Галичині зростає з кожним роком число кооператив і збільшуєтся скількість членів. Наша кооп. централя „ЦЕНТРОСОЮЗ“ обєднує тепер около *2.300 кооператив.* Має вже свою фабрику мила, а тепер підготовляється орґанізація збуту яєць.

А всюди там, де істнують кооперативи заводяться нові способи господарки, збільшується видатність землі, підноситься добробут мешканців, оживляється народне життя і твориться нова духова культура села.

Та до осягнення того взору, що присвічує нам у нашій праці, до тої „Кооперативної Республики“, як її чужі називають — до Данії, нам ще дуже, дуже далеко!

Одначе наша молочарська кооперативна централя „МАСЛОСОЮЗ", що своїми виробами завоювала собі край і заграницю є доказом, що *зможемо й ми стати рівними Данцям.*

А чого нам треба, щоб дійти до бажаної мети — на те питання нехай відповідять собі читачі самі.

—o—

ДОПИСИ

НОВИНКИ З МІЖИНЦЯ. В Зоротовичах загорів на смерть Василь Плетівський, літ 18. від вугля, яке рано недопалене вибрали до ведра і винесли на сніг, щоби погасло. Вечером внесли ведро в хату, а вуголь розярився і спричинив смерть.

В перемиськім шпитали повила жінка Попеля, дорожника з Міжинця 3 дівчат. Мати і діти здорові. Навіть робили фотоґрафічну знимку в шпитали. Коли довідалась старша сестра тих трійнят — то перше її слово було: „О, я не буду бавити."

В Міжинци заколядовано на Рідну Школу 18.30 зол., на „Просвіту" 10 зол. і на Українських Інвалідів 10 зол.

Морози великі. Сніг позасипував всю ди дороги. Температура 7. II. стала понизше 30 степенів Ц.

—o—

Переписка Редакції

Ст. К. Лубянки Низші. Така вже бачите практика в радикалів і всіх соціялістів і комуністів, що насильно напихають свої часописи й видавництва, чи хто хоче чи не хоче. Так, бачите, стараються вони ширити свою безбожну „віру". Добре, що Ви написали до Адміністрації „Громадського Голосу", бо інакше моглиб у Вас жадати грошей за часопис. Коли Вам таки вперто дальше шлють „Гром. Голос", то скажіть на Вашій почті, щоб завертали до Львова й не доручали Вам.

—o—

Жертви морозів

Сніговії останніх днів, що довели до припинення залізничого руху, далися в знаки подорожнім, які мусіли переривати подорож і проводити важкі дні в голоді й холоді. Між іншим на головному двірці у Львові зупинилося багато подорожніх, безрадних серед комунікаційного розґардіяшу. Були між ними поляки, жиди й українці. Та коли першими (поляками й жидами) заопікувалися їхні гуманітарно-допомогові орґанізації, то українці проводили важкі дні, покинуті на ласку долі. Ніодна українська установа не зацікавися цими нещасними. Але багато вини несуть на собі й самі подорожні, які самі зносили голод і холод, не стараючись найти який небудь звязок з відповідними українськими установами. Аж вчоря явилася в редакції „Діла" одна подорожна, яка зясувала стан річей. Негайно звернено ся до д-ра К. Левицького, який з останків збережень Комітету допомоги жертвам повені асиґнував більшу квоту на допомогу подорожнім, якими займився „Союз Українок". Уже з цього факту бачимо, якою слабкою є орґанізаційна сторона нашого життя та яка пасивність обхопила наших людей, які воліють голодувати й мерзнути, ніж шукати порятунку у своїх земляків.

НОВИНКИ

Примірний комісар. На днях видалено з рядів польської державної поліції комісаря Лякса. Примірного того поліційного комісаря приловлено, як на польсько-чеській границі перепачковував заграничний шовк.

Лісний застрілив хлопця. В винницькім лісі коло Львова лісний Петро Єнож тяжко підстрілив трьома револьверовими кулями Станислава Зомбка з Пирогівки, який збирав хворост. В грізному стані привезли Зомбка до львівського шпиталю, де він незабаром помер.

Польський уряд купує жито. В найблизчому часі уряд закупить дальший транспорт жита в кількості 20.000 тон на збіжеву резерву.

Міст тріс у Варшаві. З причини морозу тріс міст на Вислі в Варшаві на ширину олівця. Рух трамваїв і инший здержано.

Дитина згоріла живцем. У Львові при вул. Лазаря ч. 18. в домі прачки Шахтової занялася від кухні суконка дволітньої дочки її Марії. Коли сусіди розбили двері, дитина вже не жила.

Пожежа в Тернополі. В ґалянтерійчому склепі Хаїма Рехля в Тернополі з невідомих причин повстала пожежа, яка цілковито знищила склеп. Тому одначе, що склеп Рехля був обезпечений на 5000 дол., поліція розпочала слідство.

Страшний випадок. Недавно при зрубуванню сосон в пукачівськім лісі коло Радехова, одна сосна впала на господаря з Немилова, Михайла Сторожинського й убила його на місці.

Помер зять президента. В Кракові помер зять п. президента держави Мосціцького інженір Звісльоцький на запалення мозку. Ще рік не минув, як президент похоронив був свого наймолодшого сина Франца.

Ратунковий поїзд. В часі сніжної завії, яка припинила в Галичині майже весь залізничий рух, вислано з Варшави ратунковий поїзд із шістьма льокомотивами, який мав перебити снігові лави на місцевих залізничих лініях. Поїзд цей добився під Городок. Тут переїхав на смерть одного робітника та й сам застряг у снігу. Так що тепер його треба було відкопувати.

Вибух кітла. В Коломиї, в млині Байдеса позамерзали рури. Слюсарі Кеніґ та Карґ стали їх розморожувати. Та розгрівали так необережно, що спричинили вибух збірника з ропою. Оба слюсарі віднесли рани.

Шукають долярів. В селі Букові помер господар, що мав за життя около 300 долярів готівки. Сховав він їх так, що тепер по його смерти родина шукає по всіх куточках і не може їх знайти.

Наука в львівських школах. Наслідком звільнення морозів та доставлення до Львова значної кількости вугля, наука в львівських школах зачалася в середу 20. лютого.

В попередньому числі „Правди" опущено під статтею „Насадові яйця" в господарських порадах підпис автора цеї статті пана інжиніра Сенчанина.

—o—

Нова революція в Мехіку

Проти провізоричному урядови президента Іiля вибухла в північнім Мехіку революція. Провід у ній веде кількох ґенералів. Революція поширюється щораз більше.

—o—

ОПОВІСТКИ

Звичайний Загальний Збір Т-ва „Просвіта" у Львові відбудеться в четвер, дня 21. березня 1929 р. в салі Музичного Т-ва ім. Лисенка у Львові, вул. Шашкевича ч. 5. Початок о год. 10. перед пол. Дневний порядок: 1) Відкриття Збору. 2) Прочитання протоколу з останнього звичайного Загального Збору. 3) Відчитання правильника Загальних Зборів Т-ва „Просвіта". 4) Затвердження маєткової трансакції філії Т-ва „Просвіта" в Сокалі. 5) Вибір Комісії-Матки. 6) Звіт Президії з діяльности Т-ва за час від 1. VII. 1927 до 30. VI. 1928. 7) Звідомлення Ревізійної Комісії й уділення абсолюторії Головному Видлови. 8) Вибір 5 членів Головного Виділу на 3 роки, 1 члена на 1 рік, 6 заступників виділових і Ревізійної Комісії з 5 членів і 2 заступників. 9) Іменовання почесних членів. 10) Усталення членської вкладки на 1929 р. 11) Внески й запити членів.

ОГОЛОШЕННЯ

Поширюйте „Правду"!

Відповідальний редактор Антін Лотоцький. З друкарні Сп. „Діло", Львів, Ринок 10.